

[H. C. Toft.]

Dengang kunne man ikke nå til enighed, idet flertallet i folketinget ønskede en mere vidtgående lovgivning end det, et stort mindretal i folketinget anså for nødvendigt. Lovgivningen faldt ved folkeafstemningen i 1963, og først under den regering, der gik af i efteråret 1971, tog man problemerne op igen. Der gennemførtes en jordlovsreform bestående af en ny naturfredningslov, en by- og landzonelov, lov om tilbudspligt til kommunerne m. m., og der fandt ved denne reform en regulering sted, der var påkrævet og nødvendig under de bestående forhold.

Ved den nu fornyede aktualitet om optagelse i fællesmarkedet for vort vedkommende har der også i folketinget været enighed om, at der med det forøgede pres, der kan forventes på de rekreative områder — og her tænker jeg særlig på sommerhusområderne — er behov for en yderligere udbygning af den bestående lovgivning. Den afgående regering udarbejdede derfor et forslag til en koncessionsordning, som skulle sikre, at danske familier fortsat fik mulighed for at erhverve eget sommerhus. Man ville forhindre, at udlændinge skød danske ud f. eks. ved den frie erhvervsudøvelse, der er adgang til i fællesmarkedet. Denne adgang kunne medføre, at arealerne købtes til erhverv og derefter så godt som udelukkende blev omsat i lejemuligheder, måske kun i ringe grad for danske medborgere. Vi ville sikre, at dispositionsretten over de rekreative arealer ikke gled os af hænde til ugunst for de mange danske, der ønsker at eje og hæge om egen sommerbolig.

Derfor kan jeg også sige om de tre forslag, der behandles her, at vi er enige i hensigten med forslagene, og jeg har egentlig forstået det sådan — eller måske skal jeg sige, jeg havde egentlig forstået det sådan — at det også er regeringens opfattelse, at disse tre love dækker det behov, der er, og at vi ikke, inden fællesmarkedsafgørelsen er truffet, vil blive stillet over for andre forslag på dette område, som nødvendigvis bør gennemføres, inden vi kan tilslutte os De europæiske Fællesskaber.

På den socialdemokratiske ordfører forstod jeg, at der i socialdemokratiet var delte meninger, idet der var nogle, der ønskede en udvidelse også af landbrugslovgivningen. Jeg forstod sluthbemærkningerne i hr. Orla

Møllers tale sådan, at disse lovforslag, vi behandler her, det er de lovforslag, der nødvendigvis skal gennemføres, og at vi ikke skal forvente forslag om bopælspligt for at drive landbrug eller forslag om særlig uddannelse ved landbruget for at kunne erhverve landbrugsejendomme, nye forslag om sammenlægning og samdrift af landbrugsejendomme eller andre lovforslag af tilsvarende art, som landbrugsministeren fra tid til anden har luftet sine tanker om; sådanne lovforslag mener man ikke skal fremmes nu, inden vi tilslutter os Det europæiske Fællesskab. Her vil jeg gerne sige, at vi er enig med regeringen. Der er ikke behov for mere vidtgående love end dem, vi behandler her, når vi tillige har loven af 1959 om erhvervelse af faste ejendomme og de jordreformlove, som den afgående regering gennemførte, at holde os til.

Det er sigtet i de tre lovforslag, vi er enige med regeringen om. Vi mener imidlertid, at dele af forslagene indeholder mere drastiske indgreb, end det er påkrævet, og det må vi se nærmere på under udvalgsarbejdet. Jeg vil dog gerne nu understrege, at vi finder det rimeligere at gennemføre en tilbudspligt fremfor forkøbsretten, idet man ved forkøbsretten griber ind i en bestående aftale, der er truffet. Sådan forholder det sig ikke med tilbudspligten. Forkøbsretten vil gøre erhvervelsen dyrere for det offentlige, idet en køber gerne vil give en noget større pris for at erhverve den pågældende ejendom, hvis han derved kan sikre sig den og sikre sig, at det offentlige ikke går ind i købet. Det er jo en erfaring, vi har fra tidligere tid, da vi i jordlovgivningen vedrørende landbrugsejendomme havde en vidtgående forkøbsret. Gennem tilbudspligt har man rigelig mulighed for at få kendskab til, at en ejendom er til salg, og også mulighed for at erhverve den, såfremt det er i det offentliges interesse at kunne disponere over den.

Jeg vil også gerne som vor opfattelse stærkt understrege nødvendigheden af, at vi får en mere klar afgrænsning af, hvilke områder loven omfatter. For er det samlede åbne land ikke et rekreativt område? Hvor er grænsen for et rekreativt område? Hvis der ikke finder en afgrænsning sted, er det faktisk en forkøbsret til al jord i det åbne land, som der gives adgang til gennem denne lov. Jeg ved godt, man vil sige, at det